

Minden történetnek van sötét oldala.

„Az igazi megváltás
nagy hatású története.

A szerelem mindennél erősebb,
ha igaz és legyőzhetetlen.”

– Lora Nowak, Amazon

UNFORGIVEN

m e g b o c s á t á s

fine ● *selection*

L A U R E N K A T E

L A U R E N K A T E

UNFORGIVEN

m e g b o c s á t á s

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

ÁLMODOZÓKNAK

*Tűzkígyók a fejemben,
bár megbocsáthatnám bűneid.
Idővel mindenki változik,
Talán majd ő is megváltozik.*

– SHARON VAN ETTEN: *Serpents*
(Szóke Julianna fordítása)

ELŐSZÓ

NEVER TEAR US APART

A HŰVÖS, CSILLAGOS ÉG alatt Cam bakancsa az öreg templom eresztén landolt. Behúzta a szárnyait, és belebámult a tájba. A holdfényben fehéren világító, zuzmószerű szakállbromélia jégcsapként csüngött alá a göcsörtös, öreg fákról. A gazos pályát két rozszant lelátó és betonépületek szegélyezték. A tenger felől susogva érkezett a szél.

A Sword & Cross Javítóintézetben téli szünet volt, egy lélek sem járt a campuson. Vajon mit keres itt?

Néhány perccel múlt éjfél, és épp csak megérkezett Trójából. Bódulatban tette meg az utat, valami ismeretlen erő vezérelte a szárnyait. Azon kapta magát, hogy azt a dallamot dudorássza, amire évezredek óta nem mert emlékezni. Talán azért jött vissza, mert a bukott angyalok ezen a helyen találkoztak utoljára Luce legutolsó elátkozott életében. Az volt a háromszázhuszonnegyedik megtestesülése... a háromszázhuszonnegyedik alkalom, amikor a bukott angyalok összesereglettek, hogy beteljesülni lássák az átkot.

De az átok megtört. Luce és Daniel megszabadult.

És Cam bizony irigykedett.

Végignézett a temetőn: sosem gondolta volna, hogy egyszer majd nosztalgiai érez ez iránt a szemétdomb iránt, de volt valami borzongató a régen itt, a Sword & Crossban töltött napokban. Lucinda akkoriban még ragyogóbban tündökölt, és bizonytalanságban tartotta az angyalokat, pedig valaha azt hitték, tudják, mire számíthatnak.

Hat évezreden át, akárhányszor betöltötte a tizenhetedik életévét, csaknem mindig ugyanaz volt a műsor: a démonok – Cam, Roland és Molly – mindent megtettek azért, hogy Luce-t Lucifer oldalára állítsák, az angyalok – Arriane és Gabbe, néha Annabelle is – viszont azon voltak, hogy visszatereljék a Mennyei Akolba. De egyikük sem jutott közelebb ahhoz, hogy meggyőzzék.

Mert valahányszor Luce találkozott Daniellel – márpedig mindig találkozott Daniellel –, minden más eltörpült a szerelmük mellett. Újra és újra egymásba szerettek, és Luce újra és újra a lángnyelvek martaléka lett.

Aztán egy éjjel a Sword & Crossban minden megváltozott. Daniel megcsókolta Lucindát, és ő életben maradt. És akkor mindannyian megértették: Luce-nak végre megadatik, hogy válasszon.

Néhány héttel később mind eredeti bukásuk helyszínére, Trójába repültek, ahol Lucinda döntött a sorsa felől. Daniellel együtt újból megtagadták, hogy a Menny vagy a Pokol mellé álljanak. Egymást választották. Lemondtak a halhatatlanságról, hogy egyetlen halandó életet együtt tölthessenek.

Luce és Daniel már nem volt itt, de Cam még mindig rájuk emlékezett. Győzelmes szerelmük okán ő is vágyakozni kezdett valami után, de nem merte megnevezni.

Megint dűnnyögni kezdett. Azt a dalt. Annyi idő után is emlékszik rá...

Behunyta a szemét, és maga előtt látta az énekest: vörös haja hátul lazán befonva, egy fának dőlve hosszú ujjával lantjának húrjait pengeti.

Évezredek óta nem engedte meg magának, hogy rá emlékezzen. Akkor most miért?

– Ez a flakon kifogyott – szólt egy ismerős hang. – Dobj egy másikat, légy szíves!

Cam megpördült, de nem volt ott senki.

A festett tetőablak túloldalán észrevett egy mozgó árnyat. Közelebb araszolt, és az ablakon át lenézett a kápolnába, amit Sophia Bliss irodának használt, amikor a Sword & Cross könyvtárosa volt.

A kápolnában Arriane szivárványszín szárnyai meggörbültek, ahogy felemelt egy festékesflakont, majd elrugaskodott a földtől, és a falra irányította a szórófejet.

A falfestménye egy lányt ábrázolt, ragyogó kék erdőben. A lány fekete, fodros ruhát viselt, és egy szőke fiúra nézett fel, aki egy szál fehér bazsarózsát nyújtott felé. *Luce és Daniel 4ever*, fújta Arriane ezüstszínű, gót betűkkel a lány ruhájának szegélyére.

Arriane mögött egy rasztahajú, sötét bőrű démon épp egy hosszú üvegben lévő gyertyát gyújtott meg, ami Santa Muertét, a halál istennőjét ábrázolta. Roland Luce barátjának, Pennek állított emléket azon a helyen, ahol Sophia megölte.

Bukott angyalok nem léphetnek Isten szentélyébe, mert amint átlépnek a küszöbön, az egész lángokba borul, és a bent tartózkodó halandó a lángok martalékává válik. De ez a kápolna elvesztette szentségét, amikor Miss Sophia beköltözött ide.

Cam széttárta a szárnyait, leröppent a törött ablakon át, és Arriane mögött ért földet.

– Cam! – szólt Roland, és megölelte a barátját.

– Oké, oké – mondta Cam, de nem húzódott el Rolandtól.

Roland kissé oldalra döntötte a fejét.

– Micsoda véletlen, hogy itt találunk!

– Tényleg? – kérdezte Cam.

– Nem, ha szereted a *carnitast* – mondta Arriane, és odadobott Camnek egy fóliába tekert kis csomagot. – Emlékszel a tacoárusra a Lovingtonon? Azóta sóvárgok ez után, mióta elmenekültünk ebből a mocsárból. – Kinyitotta a saját csomagját, és két harapással elfogyasztotta a tacóját. – Fincsi!

– Te mi járatban vagy? – kérdezte Roland Camet.

Cam nekidőlt egy hideg márványoszlopnak, és vállat vont.

– A koliban hagytam a *Les Paul*omat.

– Ilyen messzire jöttél egy gitárért? – biccentett Roland. – Gondolom, most, hogy Luce és Daniel elment, mindannyiunknak új elfoglaltságot kell keresnünk, amivel kitölthetjük végtelen napjainkat.

Cam mindig is utálta azt az erőt, amely a bukott angyalokat tízenként évente az elátkozott szerelmesekhez hajtotta. Csatamezőket és koronázásokat hagyott ott, páratlan szépségű lányok karjaiból bontakozott ki miatta. Egyszer még egy filmforgatásról is lelépett. Mindezt otthagytott Luce és Daniel miatt. De most, hogy ez az ellenállhatatlan vonzerő megszűnt, hiányzott neki.

Egy örökkévalóság várt rá. Mihez kezdjen vele?

– Ami Trójában történt, nem adott neked, nem is tudom... – harapta el Roland.

– Reményt? – Arriane fogta Cam érintetlen tacóját, és befalta. – Ha Luce és Daniel oly sok ezer év után szembe tud szállni a Trónussal, és elérheti a boldogságot, miért ne tehetné meg ugyanezt bárki más is? Például *mi*?

Cam kibámult a törött ablakon.

– Lehet, hogy én nem az a fajta srác vagyok.

– Mindannyian magunkkal hordjuk az utazásaink emlékét – mondta Roland. – Mindannyian tanulunk a hibáinkból. Ki mondhatná, hogy mi nem érdemeljük meg a boldogságot?

– Figyelj! – mondta Arriane, és megérintette a nyakán lévő sebhe-
lyeket. – Mit tudhatunk mi, három megcsömörlött csóka, a szere-
lemről? – Hol Camre, hol Rolandra nézett. – Nem igaz?

– A szerelem nem Luce és Daniel kizárólagos tulajdona – mondta Roland. – Mindannyian megízleltük már, és talán újból meg fogjuk.

Roland optimizmusa diszszonáns érzéseket keltett Camben.

– De nem én – mondta.

Arriane felsóhajtott, majd begömbített háttal széttárta szárnyait, és néhány lábnnyira elemelkedett a földtől. Az üres templomot be-
töltötte a szárnyai finom rezgése. Fehér festékszórójával egyet-kettőt
ügyesen suhintva alig kivehető szárnyakat fújt Lucinda válla fölé.
A Bukás előtt az angyalok szárnya mennyei fényből volt... mind-
egyiké olyan, mint a többi. De onnantól kezdve a szárnyuk a sze-
mélyiségük, a botlásaik és érzéseik kifejeződése lett. Azok a bukott
angyalok, akik Lucifernek vetették alá magukat, arany szárnyakat
viseltek, akik pedig visszatértek a Mennyei Akolba, a Trónus ezüst
porát hordták a tollaik szövetségében.

Lucinda szárnyai különlegesen voltak, annyira megdöbbenően
fehérek... szeplőtelenek. Nem szennyezte be őket a többiek dön-
tése. Rajta kívül az egyetlen bukott angyal, aki megőrizte szárnyai
fehérségét, Daniel volt.

Arriane összegyűrte a második taco csomagolását.

– Néha azon gondolkodom...

– Hogy? – kérdezte Roland.

– Hogy ha vissza tudnátok menni, és ez alkalommal nem bénáz-
nátok el a szerelmi ügyeket olyan végérvényesen, ti visszamennétek?

– Mi értelme ilyesmin gondolkodni? – kérdezte Cam. – Rosaline
halott. – Látta, ahogy Roland összeressen az elveszett szerelme neve
hallatán. – Tess sosem fog neked megbocsátani – folytatta Arriane-ra
pillantva. – Lilith pedig...

Tessék, kimondta.

Lilith volt az egyetlen lány, akit Cam valaha is szeretett. A kezét
is megkérte.

De nem teljesült be a szerelmük.

Lelkében újra felcsendült Lilith dala, és ahogy meghallotta, mar-
dosni kezdte a bűntudat.

– Te dudorászol? – Arriane hunyorogva nézett Camre. – Mióta?

– *Mi* van Lilithtel? – kérdezte Roland.

Ő is halott volt. Bár Cam sosem tudta meg, hogyan élte le földi
napjait, miután elváltak egymástól, abban biztos volt, hogy már ré-
gen elhagyta a földet, és felszállt a Mennybe. Ha Camet más fából
faragták volna, talán megbékítette volna a gondolat, hogy Lilithet
öröm és fény övezi. De a Menny olyan fájdalmasan távoli volt, hogy
jobbnak látta, ha egyáltalán nem gondol a lányra.

Roland mintha olvasott volna Cam gondolataiban.

– A magad módján is csinálhatnád.

– Én mindent a magam módján csinálók – mondta Cam. A szár-
nyai csöndesen lüktettek a háta mögött.

– Ez az egyik legjobb vonásod – mondta Roland a beomlott
mennyezetet át a csillagokat kémlelve, aztán újra Cam felé fordult.

– Hogy érted? – kérdezte Cam.

Roland halkan felnevetett.

– Nem mondtam semmit!

– Ha megbocsátasz – szólt közbe Arriane –, Cam, ez tökre az a pont, amikor mindenki a szokásos drámai kilépődöt várja, oda, abba a felhőzugba! – mutatott az Orion övről csüngő ködhágcsóra.

– Cam! – Roland ijedten meredt Camre. – A szárnyaid!

Cam bal szárnyának csúcsánál egy apró, fehér szál jelent meg.

Arriane felkiáltott:

– Mit jelent ez?

Csak egyetlen, fehér foltocska volt az aranyban, de arra kényszerítette Camet, hogy visszaemlékezzen a pillanatra, amikor a szárnyai fehérről aranyra váltottak. Már régen elfogadta a végzetét, de most, évezredek óta először felderengett benne valami más.

Luce-nak és Danielnek hála Cam újrameztheti. De egyvalami bántotta.

– Mennem kell – mondta. Teljesen szétterjesztette a szárnyait, mire a kápolnát ragyogó, arany fény árasztotta el. Roland és Arriane félreugrott az útjából. A gyertya felborult és eltörött, a lángja pedig elhalt a hideg kőpadlón.

Cam egy villanással felröppent az éjszakai égbe, és elindult a sötétség felé, amely azóta várta, hogy elmenekült Lilith szerelme elől.

EGY

WASTELAND

LILITH

LILITH FULLADOZVA ÉBREDT.

A bozóttüzek ideje volt – mindig a bozóttüzek ideje volt –, és a tüdejét elöntötte a hegyekben égő vörös lángokból gomolygó füst és hamu.

Az ébresztőórája éjfél után mutatott, de a vékony, fehér függönyök szürkén világítottak a napfelkelésben. Biztos megint kifogyott benne az elem. Eszébe jutott a biológiadolgozat, ami a negyedik órában várt rá, s ezt azonnal követte a felismerés, hogy előző este tévedésből a történelemkönyvet hozta haza a biológia helyett. Kinek volt az a rettenetes ötlete, hogy két, pontosan ugyanolyan gerincű tankönyvet testál rá? Tehát rögtönöznie kell majd, és imádkozni, hogy összejöjjön egy hármas.

Fölkászálódott az ágyból, és valami puha, meleg dologba lépett. Felemelte a lábát, és orrba vágta a bűz.

– Alastor!

Egy kis, zsemleszínű korcs ügetett be a hálószobába, mintha Lilith csak játszani hívná. Lilith anyja zseninek tartotta a kutyát a trükkök miatt, amiket a lány öccse, Bruce tanított neki. Igen ám, de Alastor négyéves létére egy alapvető trükköt mégsem volt hajlandó megtanulni: a szobatisztaságot.

– Ez szörnyen műveletlen dolog! – korholta Lilith a kutyát, aztán egy lábon kiugrált a fürdőbe. Elfordította a vízcsapot.

Semmi.

Háromig nincs víz, adta tudtára az anyja üzenete a tükörre ragasztott cetlin. Az udvaron álló fák gyökerei benőtték a csöveket, és úgy volt, hogy az anyja délután már ki fogja tudni fizetni a vízvezeték-szerelőt, miután számos részmunkája közül az egyikért végre kapott pénzt.

Lilith vécépapír után nyúlt, remélve, hogy legalább azzal le tudja törölni a talpát, de csak egy barna kartongurigát talált. Jól indul ez a kedd is! Bár a részletek változtak, életének minden napja többé-kevésbé ugyanolyan szörnyű volt.

Letépte a cetlit a tükörről, és azzal törölte le a lábát, aztán, anélkül hogy a tükörbe nézett volna, felvett egy fekete farmert, fekete pólóval. Közben próbálta felidézni, amit a biológiatanár a dolgozatról mondott.

Mire a földszintre ért, Bruce már a müzlisdoboz maradékát rázogatta a szájába. Lilith tudta, hogy az a szikkadt gabonapehely volt az utolsó ehető morzsa a házban.

– Elfogyott a tej – mondta Bruce.

– És a müzli is – mondta Lilith.

– Igen, a müzli is, és minden. – Bruce tizenegy éves volt, és majdnem olyan magas, mint Lilith, csak vékonyabb. Beteg volt. Mindig

is beteg volt. Túl hamar született, olyan szívvel, ami nem tudott lépést tartani a lelkével, ahogy Lilith anyja szerette mondani. Bruce-nak beesett volt a szeme, és a bőre kékes árnyalatban játszott, mert a tüdeje sosem jutott elég oxigénhez. Amikor a hegyekben tűz volt – márpedig a hegyekben mindennap tűz volt –, a legkisebb megerősítéstől is zihálni kezdett. Többször maradt otthon az ágyban, mint ahányszor iskolába ment.

Lilith tudta, hogy Bruce-nak nagyobb szüksége van a reggelire, mint neki, de a gyomra attól még tüntetően korgott. Étél, víz, az alapvető higiéniai eszközök – minden hiánycikk volt abban a lepusztult viskóban, amit az otthonuknak hívtak.

Kinézett a szutykos konyhaablakon, és látta, hogy az iskolabusz épp elindul a megállóból. Felnyögött, felkapta a gitártokját és a hátizsákját, de előbb megnézte, hogy benne van-e a naplója.

– Később találkozunk! – kiáltotta oda Bruce-nak, azzal elviharzott.

Dudák visítottak, kerekek csikorogtak, ahogy Lilith, anélkül hogy körbenézett volna, átsprintelt az úton, pont úgy, ahogy Bruce-nak tanította, hogy nem szabad. Annak ellenére, hogy általában nem volt szerencséje, a haláltól sosem félt. A halál azt jelentené, hogy megszabadul az élet örült mókuskerekéből, de tudta, hogy úgysincs ekkora szerencséje. Az univerzum vagy Isten vagy valami azt akarja, hogy nyomorult maradjon.

Végignézte, ahogy elpöfög a busz, aztán a hátát verdeső gitártokkal nekivágott, hogy lesétálja az iskoláig vezető öt kilométert. Átsietett az úton, elhaladt a bevásárlóközpont mellett, ahol az egydolláros bolt és a folyton tönkremenő, majd újranyitó kínai kajálda volt. Mikor már néhány saroknyira maga mögött hagyta a poros környéket, amit a városban csak „Süllyesztőnek” hívtak, a járda kisimult,

és az úton is megritkultak a kátyúk. A házaikból az újságért kilépő emberek öltönyt viseltek, nem elnyűtt fürdőköpenyt, mint Lilith szomszédai általában. Egy jól öltözött nő, aki a dán dogját sétáltatta, kedvesen köszöntötte Lilithet, de Lilithnek nem volt ideje udvariaskodásra. Átsietett a sztráda alatt húzódó betonalgúton.

A Trumbull Gimnázium a High Meadow út és a 2-es sztráda sarkán állt, amit Lilith főként a Bruce rosszulletei alkalmával a sürgősségre tett, stresszes utazásokkal kapcsolt össze. Olyankor az anyja lila egyterűjében száguldottak az úton, az öccse Lilith vállára hajtott fejjel, bágyadtan zihált, ő meg mindig az út menti zöld jelzőtáblákat nézte, amelyek mutatták, milyen messze vannak más városok. És bár nem sok mindent – semmit sem – látott még Crossroadson kívül, Lilith szerette elképzelni a nagyvilágot, mely azon túl terül. Szerezett arról álmodozni, hogy egy napon majd, ha valaha is befejezi az iskolát, elmenekül innen valami jobb helyre.

Már a késést jelző csengő szólt, amikor a campus szélénél kiért az alagútból. Köhögött, és égett a szeme. A hegyekben tomboló bozóttűz, ami körülzárt a várost, az iskolát is füstkoszorúval övezte. A barna stukkóval borított épület csúnya volt, de még jobban elcsúfították a diákok falakat borító plakátjai. Az egyik a holnap-i kosármecset hirdette, a másik a tudományos kiállítással kapcsolatos tanítás utáni megbeszélés részleteit osztotta meg, de a többségükön valami Dean nevű sportoló felnagyított tablófotója szerepelt, aki szavazatokat próbált gyűjteni a szalagavató királya címhez.

A Trumbull főbejáratánál már ott állt Tarkenton igazgató. Alig volt magasabb másfél méternél, és bordó, műszálas öltönyt viselt.

– Megint elkéstünk, Ms. Foscor – mondta, és közben utálkozva mérte végig Lilithet. – Nem láttam a nevét a tegnapi elzárási listán is a késők között?

– Az a vicces az elzárásban – mondta Lilith –, hogy többet tanulok ott a falat bámulva, mint amennyit az órákon valaha!

– Na, induljon az első órára – mondta Tarkenton Lilith felé lépve. – És ha csak egy pillanatig is gondot okoz a mai órán az édesanyjának...

Lilith nyelt egyet.

– Anyu itt van?

Az anyja havonta néhány napot helyettesített a Trumbullban, amivel tandíjmentességet szerzett a lányának, lehetővé téve, hogy Lilith ide járjon iskolába. Lilith sosem tudta, mikor találja majd ott az anyját a menzán sorban állók között, vagy a női vécében, ahogy épp felitatja ajkairól a fölösleges rúzszt. Sosem árulta el Lilithnek előre, mikor fogja megisztelni a gimi campusát, és azt sem ajánlotta fel neki ilyenkor, hogy elviszi kocsival a suliba.

Mindig rettenetes meglepetésként érte Lilithet, de eddig legalább még sosem találta ott az anyját a saját osztályában.

Egészen mostanáig. Felnyögött, és azon morfondírozva, vajon melyik órán tűnik majd fel a mamája, elindult befelé.

Az osztályfőnököt megúsza, mivel Mrs. Richards már végzett a listával, és épp azzal írta vadul teli a táblát, hogyan segíthetnének neki a diákok az újrahasznosítás iskolai bevezetéséért folytatott kilátástalan kampányában. Mikor Lilith belépett, szótlank megcsóválta a fejét, mintha csak unná a lány állandó késéseit.

Lilith becsúszott a padjába, letette a gitártokot a lábához, és elővette a biológia-tankönyvét, amit az előbb szerzett meg a szekrényéből. Hátravolt még tíz értékes perc az osztályfőnökiből, és Lilithnek mindegyikre szüksége volt, hogy bemagolhassa a leckét a dolgozatra.

– Mrs. Richards – szólalt meg Lilith felé sandítva a mellette ülő lány.
– Itt valami nagyon bűdös lett hirtelen.

Lilith a szemét forgatta. Chloe Kinggel első általános óta ellenségek voltak, bár arra már nem emlékezett, miért. Nem mintha Lilith bármiféle veszélyt jelenthetett volna a gazdag, gyönyörű, végzős lányra nézve. Chloe modellkedett a Crossroads Apparelnek, és ő volt a Perceived Sights nevű popzenekar frontembere, arról nem is beszélve, hogy a Trumbull szabadidős klubjainak legalább a felében elnökölt.

Több mint egy évtizednyi undokság után Lilith már megszokta a sorozatos támadásokat. Jobb napokon nem vett róluk tudomást. Ma is inkább a genomokra és a fenomokra koncentrált a bioszkönyvében, és próbálta kizárni Chloet.

De most a többi gimis diák is befogta körülötte az orrát, az előtte ülő osztálytársa pedig öklendezést mímelt.

Chloe felé fordult.

– Ez lenne a parfümről alkotott szájalmas elképzelésed, Lilith, vagy csak berosáltál?

Lilithnek erre eszébe jutott, hogy Alastor az ágya mellé piszkított, meg az elmaradt zuhany, és érezte, hogy elvörösödik. Felkapta a cuccait, és fittyet hányva Mrs. Richards háborgására, miszerint nem adott engedélyt a távozásra, kiviharzott az osztályteremből, és eltűnt a legközelebbi vécében.

Bent, már egyedül, nekidőlt a piros ajtónak, és lehunyta a szemét. Azt kívánta, bárcsak egész napra elbújhatna itt, de tudta, hogy ha majd kicsengetnek, előzőnlík a helyet a lányok. Odavonszolta magát a mosdóhoz. Megengedte a meleg vizet, lerúgta a cipőjét, az orrfacsaró bűzt árasztó lábát felrakta a mosdókagylóba, és pumpálni kezdte rá az olcsó, rózsaszín folyékony szappant.

Felnézett, arra számítva, hogy a saját, szomorú tükörképével találja magát szembe, de helyette egy csillogó plakátot talált a tükörrre

ragasztva. *Válaszd Kinget királynőnek!* – állt a sugárzó Chloe King profi portréja alatt.

Ebben a hónapban tartották a szalagavatót, és úgy tűnt, hogy a várakozás az összes többi diákot szinte már felemésztí. Lilith vagy száz ehhez hasonló plakátot látott már a folyosón. Látta, ahogy az előtte haladó lányok a telefonjaikon egymásnak mutogatják az álomcsokrikat, miközben órára tartanak. A fiúk arról viccelődtek, mi történik majd a szalagavató után. Lilithnek hányingere volt ettől. Még ha lett volna is pénze ruhára, és lett volna olyan srác, akivel szívesen elment volna, nincs az az isten, hogy betegye a lábát a gimnáziumba akkor, amikor törvény szerint nem kötelessége megjelenni.

Letépte Chloe plakátját a tükörről, és azzal törölte ki a cipője belsejét. Aztán bedobta a mosdókagylóba, és addig folyatta rá a vizet, amíg Chloe arca nedves masszává nem mállott szét.

Irodalomórán Mr. Davidson annyira elmerült abban, hogy Shakespeare 20. szonettjét felírja a táblára, hogy észre sem vette, Lilith késve érkezett.

Óvatosan leült, és figyelte a többieket, mikor fogja be valaki az orrát vagy kezd el öklendezni, de szerencsére most csak addig vettek tudomást róla, amíg a kis üzeneteik továbbításához kellett. Paige, a sportos, szőke lány Lilith balján ilyenkor oldalba böki, aztán egy összehajtott cetlit csúsztat az asztalára. A mostani üzenet sem volt megcímezve, de Lilith már tudta, hogy természetesen nem neki szánják, hanem Kimi Grace-nek, a menő, félig koreai, félig mexikói lánynak, aki a jobbján ül. Már épp elég üzenetet továbbított kettejük között ahhoz, hogy bepillantást nyerjen a szalagavatóval kapcsolatos terveikbe – az oltári

afterpartiról és a tök ízléstelen limóbérlésről, amire összedobják a zsebpénzüket. Lilithnek még sosem volt zsebpénze. Ha az anyja meg tudott takarítani bármit is, az rögtön Bruce orvosi ellátásának költségeire ment.

– Így van, Lilith? – kérdezte Mr. Davidson, amitől Lilith összerez-zent. A cetlit az asztala alá dugta, nehogy rajtakapják.

– Megismételné, kérem? – kérte. Igazán nem szeretne volna felbosszantani Mr. Davidsont. Az irodalomóra volt az egyetlen, amit szeretett, főleg, mert nem állt bukásra belőle, és mert Mr. Davidson volt az egyetlen általa ismert tanár, aki láthatóan élvezte a munkáját. Sőt, tetszett neki néhány azokból a dalszövegekből, amiket Lilith versírási feladatként adott be. Lilith még mindig őrizgette azt a kité-pett füzetlapot, amire – az *Exile* című dalszöveg alá – Mr. Davidson egyszerűen csak annyit írt: *Váó!*

– Azt mondtam, remélem, feliratkoztál open micra – mondta Mr. Davidson.

– Ó, persze – motyogta Lilith, pedig dehogy iratkozott, és remél-te, hogy nem is fog. Azt sem tudta, mikor van.

Davidson meglepődve és elégedetten mosolygott, aztán az osztály többi tagjához fordult.

– Akkor mindannyian örömmel nézünk elébe!

Amint Davidson visszafordult a táblához, Kimi Grace megbök-te Lilithet. Mikor Lilith meglátta Kimi szép, sötét szemét, egy pil-lanatra elgondolkodott, hogy az előadóestről akar-e beszélni vele, mert ő is ideges lett a gondolattól, hogy közönség előtt olvasson fel. De Kimi csak az összehajtott papírlapot akarta megkapni Lilithtől.

Lilith sóhajtott, és odaadta neki.

A testnevelést próbálta ellógni, hogy készülhessen a bioszdogára, de természetesen rajtakapták, ezért végül ott kellett futnia körbe-körbe a

teremben tesipólóban és bakancsban. Az iskola tornacipőit már nem utalt ki, az anyjának pedig sosem volt pénze rá, úgyhogy a bakancsdobogása, miközben röplabdázó osztálytársai körül rótt a köröket, egyenesen fülsértő volt.

Mindenki őt nézte. És senkinek sem kellett hangosan kimondania, hogy lúzer. Tudta jól, hogy mind ezt gondolják.

Mire eljött a biológiaóra, Lilith teljesen letört és kimerült. És éppen ezen az órán találta magát szembe az anyjával, aki lime-zöld szoknyájában, a haját szoros kontyba kötve osztotta ki a dolgozatlapokat.

– Hát ez csodás! – nyögött fel Lilith.

– Ssss! – válaszolta vagy egy tucat diák.

Az anyja magas volt és barna, szép, szögletes arccal, Lilith pedig törékeny, és a haja olyan izzó vörös, mint a hegyekben a tűz. Az orra rövidebb volt, mint az anyjáé, a szeme és a szája kevésbé finom vonalú. A járomcsontjuk is más szögben ívelt.

Az anyja elmosolyodott.

– Helyet foglalnál, kérlek?

Mintha a nevét se tudná.

De a lány bizony tudta az övét.

– Természetesen, Janet – mondta Lilith, és ledobta magát egy üres székre az ajtóhoz legközelebb eső sorban.

Anyja dühös pillantást vetett rá, aztán elmosolyodott, és elfordította a tekintetét.

A „kedvességgel hengereld le őket” volt az anyja egyik kedvenc mondanása, legalábbis mások előtt. Otthon ugyanis nyersebben viselkedett. Mindenért, amit a saját életében gyűlölt, Lilithet hibáztatta, mert amikor született, ő még csak tizenkilenc éves volt, és gyönyörű, és nagyszerű jövő állt előtte. Mikor Bruce érkezett, már felépült anynyira a Lilith születése okozta traumából, hogy igazi anyává tudjon

válni. A tény, hogy az apjuk nem volt a képben – senki sem tudta, hol van –, csak még több okot adott az anyjának arra, hogy a fiáért éljen.

A biológiai dolgozat első oldalán egy négyzetháló szerepelt, amin be kellett mutatniuk a domináns-recesszív öröklés menetét. A Lilithtól balra ülő lány fürgén töltögette a négyzeteket. Lilith hirtelen az égvilágon semmire sem tudott visszaemlékezni abból, amit egész évben tanult. A torka kapart, és érezte, hogy a tarkója izzadni kezd.

A folyosóra vezető ajtó nyitva volt. Kint biztosan hűvösebb van. Szinte azelőtt, hogy tudta volna, mit csinál, Lilith már az ajtóban állt, egyik kezében a hátizsákja, a másikban a gitártok.

– Az osztályterem engedély nélkül elhagyása automatikusan büntetést von maga után! – kiáltotta Janet. – Lilith, tedd le a gitárodát, és gyere vissza!

Lilithet a hatalommal szembeni tapasztalata arra tanította, hogy figyelmesen hallgassa végig, amit mondanak neki, aztán annak az ellenkezőjét tegye.

Végigtrappolt a folyosón, és futva vágta ki az ajtót.

Kint fehéren izzott a levegő. Hamu szállingózott az égből, Lilith hajára és a szikkadt, szürkészöld fűre hullva. Úgy lehetett feltűnéstelenesen elhagyni az iskolát, ha az ember az egyik, menza mögötti kijáratot használta, ami egy kis, kavicsos területre nyílt, ahol a diákok szép időben ebédelni szoktak. A területet egy hevenyészett drótkerítés „védte”, amin könnyen át lehetett mászni.

Lilith átjutott a kerítésen, majd megállt. Mégis, mit csinál? Kisértalni egy dolgozatról, amit a saját anyja felügyel, borzalmas ötlet volt. Nem menekülhet majd a büntetés elől. De most már késő.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ha továbbmegy ebben az irányban, akkor a málló vakolatú, viharvert házukhoz jut, amire ránézni is rossz. Hát nem, abból nem kér, kösz. Egy ideig nézte a fenti autópályán elsüvítő néhány autót, aztán megfordult, és átvágott a campus nyugati oldalán fekvő parkolón oda, ahol a szentjánoskenyérfa sűrűje magasodott. Betért a kis erdőbe, és a Rattlesnake patak árnyas, eldugott partja felé indult.

A parton két nagy ág között letelepedett, és kifújta magát. Sűrű rengeteg. Valami olyasmi. Legalábbis Crossroads aprócska városában ez számított a természetnek.

Lilith a megszokott görbe fatörzsnek támasztotta a gitártokját, a lábát feldobta egy halom száraz narancslevélre, és hagyta, hogy a betonmedrében csordogáló patak hangja ellazítsa.

Az iskolai tankönyveiben látott már képet „gyönyörű” helyekről – a Niagara-vízesésről, a Mount Everestről, a hawaii vízesésekről –, de a Rattlesnake patakot jobban szerette bármelyiknél, mert egyetlen lelket sem ismert, aki a kornyadt fáknak ezt a kis ligetét rajta kívül szépnek találta volna.

Kinyitotta a tokot, és kivette belőle a gitárját: egy sötét narancsszínű Martin 000-45-öst, a gitártesten végigfutó repedéssel. Valaki az utcájukban dobta ki, Lilith pedig nem engedhette meg magának, hogy válogasson. Egyébként pedig, úgy vélte, hogy a sérüléstől csak gazdagabb lett a hangzása.

Játszani kezdett a húrokon, és ahogy a levegő akkordokkal telt meg, érezte, hogy egy láthatatlan kéz simogatja a lelkét. Mikor játszott, mindig úgy érezte, barátok veszik körül, pedig nem volt neki egy sem.

Milyen lenne találkozni valakivel, akinek ugyanolyan a zenei ízlése, mint az övé? – morfondírozott. Valakivel, aki nem gondolja, hogy a Four Horsemen úgy énekel, mint „a megkorbácsolt kutyák”,